

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

freden, det gælder, skal man være varsom med fra den ene parts side at sige: vi har gjort alt, og nu er der ikke mere for os at foretage. Jeg tror, det ærede medlem skulle sætte sig ind i den tankegang, at formålet med Atlantpagten og vestmagternes militære samarbejde var — og formentlig til enhver tid er — at tilrettelægge et forhandlingsgrundlag, og man bør aldrig i Vestens demokratier lade nogen mulighed gå fra sig for at få en forhandling i stand mellem øst og vest, for det er det fundament, den vestlige militære alliance hviler på.

Når jeg i dag har opfordret til at udsætte afgørelsen af spørgsmålet, for at der kan indhentes nærmere oplysninger, svarer det til, hvad også konservative blade, konservative kredse i adskillige tilfælde tilråder. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kræft kan formentlig heller ikke være af den opfattelse, at der skulle være noget galt i, at man, før man gav tilslutning til så vigtig en beslutning som denne, vidste helt, hvad det var, man gav tilslutning til — og det ved det ærede medlem ikke i dag.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) fremsatte nogle udtalelser, som jeg ikke synes det ærede medlem skulle have fremsat, idet det ærede medlem søgte at latterliggøre de henvendelser, der kommer til folketinget. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt der kan komme henvendelser, som man ikke kan tillægge altfor megen vægt, fordi man på forhånd kan sige sig selv, at de har et meget ensrettet udgangspunkt. Men det ærede medlem bør ikke i denne situation slå alle de folk i klasse dermed, som med deres navns underskrift i dag kommer til det danske folketing og henstiller, at man udsætter afgørelsen af så vigtigt et spørgsmål. Der står under adskillige af disse adresser navne på danske kvinder og mænd af en sådan kvalifikation, at de ikke bør slås i hartkorn med de grupper, det ærede medlem henviste til. Jeg synes derfor ikke, det ærede medlem gjorde klogt i under eet at latterliggøre de henvendelser, der kommer til folketinget i disse dage — det synes jeg ikke han er beføjet til.

Må jeg overfor den højtærede udenrigsminister sige, at jeg i min tale først og fremmest har argumenteret for at udsætte afgø-

relsen af Tysklandsspørgsmålet. Jeg mener, at jeg til dette standpunkt har tilslutning fra store kredse af befolkningen, fordi vi alle føler, at vi ikke har fuld klarhed over, om de bestemmelser, der indeholdes i Londonaftalen, er en tilstrækkelig kontrol overfor et oprustet Tyskland, og jeg er under forhandlingen her blevet støttet i min opfattelse ved at høre, hvilken usikkerhed der hos alle ordførerne — og også hos ministeren — råder med hensyn til, hvilke kontrolmuligheder der egentlig findes i de beslutninger, der nu træffes, og på grundlag af det, der foreligger efter Londonaftalen. Den højtærede minister kan jo ikke give sikkerhed for, at f. eks. oprettelsen af en reservehær i Tyskland på 4—5 millioner mand falder ind under den kontrol, der er tale om i Bruxellesaftalen. Den højtærede minister gav nærmest udtryk for, at det var noget, man kunne vente måske kunne foregå; men hvilke muligheder for kontrol overfor tysk militær foreligger der, hvis det virkelig kan lade sig gøre — foruden de 500 000 mand, der er tilladt efter Londonoverenskomsten — at bygge en hær op på 4—5 millioner soldater.

Det, som interesserer mig i særlig grad, er, at man ikke ved den beslutning, der her er tale om, binder sig og forpligter landet til en løsning af Tysklandsspørgsmålet, hvis konsekvenser vi i dag overhovedet ikke kan overskue. Jeg tror, den højtærede udenrigsminister ville stå stærkere i Paris på fredag, hvis der ikke i forvejen var vedtaget en beslutning her, som sagde, at vi på det foreliggende grundlag er rede til at sige ja til tysk oprustning.

Hvorfor tror den højtærede minister, at det tyske socialdemokrati er så ængsteligt for, at denne beslutning skal blive truffet nu? Det tyske socialdemokrati har dog visse muligheder for at vurdere stemningen i Tyskland. De tyske socialdemokrater er af den opfattelse, at det vil forringe mulighederne for at få en forhandling i stand, der kunne bringe afspænding i Europa, hvis man i forvejen har vedtaget at give tilslutning til tysk oprustning. Tror den højtærede udenrigsminister ikke, at de tyske socialdemokrater har visse forudsætninger for at skønne over, hvilken risiko der er forbundet med et oprustet Tyskland, og hvilken hindring et